

en de coördinator van gedachten te wisselen over de zaken die spelen, niet alleen de zaken die verbeterd moeten worden, maar ook over de zaken die goed lopen. We hebben al vele positieve reacties op dit initiatief mogen ontvangen. Kennelijk voldoet dit aan een behoefte. We kijken uit naar de gesprekken!

Goed nieuws is ook dat in zeer korte tijd de Binnenlandse Werkweek volgeboekt was. We hebben ca. 30 aanmeldingen binnen. Voor de Buitenlandse Werkweek zijn er daarentegen nog plaatsen beschikbaar, daar hebben we begin mei 16 aanmeldingen binnen. Op de Binnenlandse Werkweek zullen we voor het eerst experimenteren met extra begeleiding van beginnende mycologen in zaken als kartering, en macroscopische en microscopische kenmerken. Ook zullen er enkele workshops gehouden worden o.a. over *Mycena*. De Werkweekcommissie denkt hiermee aan een aantal vaak geuite wensen van leden tegemoet te komen.

Als deze Coolia verschijnt, staat de vakantieperiode voor de deur. Ik wens jullie een fijne vakantie toe, en behouden thuiskomst.

Als jullie vragen of opmerkingen hebben naar aanleiding van dit stukje, mail me gerust op voorzitter@mycologen.nl

Jacques Horsten, 10 mei 2016

IN MEMORIAM GERRIE PIEPENBROEK-GROTTERS

Op 30 april overleed op de leeftijd van 88 jaar ons lid Gerrie Piepenbroek – Groters. Haar man, Henk Piepenbroek, overleed op 15 juni 2010. Een In memoriam verscheen in Coolia 53: 165-166.

Op de Nieuwjaarsbijeenkomst in 2016 was Gerrie niet aanwezig. Ze had al op haar Nieuwjaarskaart aan ons laten weten dat ze vanwege haar broze gezondheid niet meer zou kunnen komen. Toch was ze, indirect, wel aanwezig op de bijeenkomst. Er was een voordracht over de zogeheten IVN-Deventer methode, een methode om een groot publiek kennis te laten maken met paddenstoelen. Het was een interessante voordracht. Gerrie en Henk hebben vele jaren geholpen bij het uitzetten van wandelingen in het natuurgebied Bussloo met bordjes met wetenswaardigheden over paddenstoelen, zodat het wandelende en natuurminnende publiek wat meer zou kijken naar paddenstoelen. Blijkbaar hadden ze Thom nooit verteld van die activiteiten, zoals ze zo vaak de dingen gewoonweg deden zonder daar aandacht voor te vragen.

Gerrie vond het jammer dat ze op het laatst niet meer naar de uitingen van de NMV kon. Ze voelde zich daar duidelijk op haar gemak. Na het overlijden van Henk in 2010 kon ze gelukkig met Atte meerrij-

den, zodat ze die bijeenkomsten kon blijven bijwonen. Paddenstoelen waren Gerries passie. Al op jonge leeftijd leerde ze paddenstoelen naar de natuur tekenen. Later werd dat een serieuze activiteit, waarbij Gerrie en Henk hun contacten met andere mycologen, zowel amateurs als beroepsmycologen, gestaag uitbreidden. Ze was meer dan vijftig jaar lid van de Nederlandse Mycologische Vereniging.

Voor buitenstaanders lijkt dat misschien een ouderwetse club, waar de leden het liefst elkaar in het Latijn aanspreken. Zou Gerrie zich tot zo'n club aangetrokken hebben gevoeld? Uiteraard niet, daarvoor was ze te bescheiden. Ook zal ze aanvankelijk wellicht gevonden hebben dat ze, met de maar beperkte mogelijkheden tot verder leren op school die ze in haar jonge jaren had gehad, in een geleerd gezelschap niet thuishoorde. Natuurlijk pasten Gerrie en Henk goed in de NMV. Hun inventarisaties van paddenstoelen, die ze gedurende vele jaren volhielden, door alle seizoenen heen, leverden vele vondsten van bijzondere paddenstoelen op, die ze niet zelf op naam konden brengen, ook al omdat ze thuis geen microscoop hadden. Dat gemis compenseerden ze door zeer goed te kijken.

In de tijd toen Thom in Leiden op het Rijksherbarium werkzaam was, begin jaren tachtig, bracht de maandagpost in de herfst vaak bijzondere vondsten van de Piepenbroeks. Want ze zagen dat een paddenstoel, ook al wisten ze niet welke soort dat was, wel iets anders was dan wat ze meestal vonden. Zo herinnert Thom zich een brief met enkele collecties waarbij ze schreef dat ze aanvankelijk dachten dat het één groep paddenstoelen van dezelfde soort betrof, maar dat ze bij beter kijken de indruk hadden dat het mogelijk toch om twee verschillende soorten kon gaan. En inderdaad, microscopisch onderzoek liet zien dat er inderdaad sprake was van twee soorten. Daarvoor had Thom een microscoop nodig, terwijl zij zonder dat hulpmiddel al tot die vaststelling waren gekomen. Hun materiaal was altijd zorgvuldig verzameld en beschreven, en evenzeer zorgvuldig verpakt. Naast de zendingen vers materiaal werd ook materiaal gedroogd, en dat werd dan tijdens de wintervergadering aan specialisten doorgegeven. Hun zendingen waren altijd bescheiden, want veel van de paddenstoelen konden ze natuurlijk zelf wel in het veld herkennen. Bovendien wilden ze liever niet anderen te veel belasten, want misschien hadden die beroeps wel belangrijkere zaken aan hun hoofd.

Van de resultaten van hun inventarisaties werd verslag gedaan, in Gerries fraaie handschrift – een uiterst leesbaar handschrift zoals je tegenwoordig niet meer tegenkomt.

Hoewel sommige buitenstaanders wellicht denken dat mycologen het liefst Latijn spreken, is dat natuurlijk onzin. Maar toch is het wel een beetje waar. Want waar Nederlanders spreken van de Groenige vlokinktzwam, spreken mycologen van *Coprinopsis piepenbroekorum*, de inktzwam van de Piepenbroeks. En waar gewone mensen spreken van de Gedrongen satijnzwam, noemen mycologen die soort *Entoloma gerriae*, de satijnzwam van Gerrie Piepenbroek, door collega-mycoloog Chiel Noordeloos als naam voorgesteld ter ere van de vele bijzondere vondsten die door Gerrie en Henk gedaan zijn.

Op 22 april van dit jaar bezochten wij Gerrie in Deventer. Ze was die dag juist naar het hospice gegaan. Haar kamer was al meteen ingericht met enkele foto's van paddenstoelen, waaronder een foto van de Spechtinktzwam van Windesheim, die herinneringen oproepen aan vondsten van bijzondere en ook bijzonder mooie paddenstoelen. Ondanks dat ze zelf vond dat de opiaten haar suffig maakten, hadden we nog een zeer geanimeerd en helder gesprek, over paddenstoelen en over de mycologen met wie ze zoveel jaren contact heeft gehad. Voor ons was ze nog steeds die bescheiden persoon die we al die jaren al kenden. En met die herinneringen nemen we afscheid. We wensen de kinderen en kleinkinderen veel sterkte toe.

Thomas W. Kuyper & Atte van den Berg

